Вирвав вихор лист кленовий
Та й приніс за ґрати.
– Дуже радий: я вітаю
І приймаю, брате!
Ти приніс мені із волі
Вісті про родину.
Розкажи отут в неволі
Про дочку й дружину.
Та… щодня, як зійде зоря,
Під клен сумувати,
Приходили нишком з горя
І дочка і мати…
Дочка руса, високая,
По коліна коси.
Мати з карими очима,
Що роняли роси.
Пожуряться, посумують,
Тихо заспівають.
Чи повернеться їх батько,
В зірок запитають.
Ну, і що ж їм ясні зорі,
Що відповідали!
Ясні зорі, засмутившись,
Таємно мовчали…
Так лети ж ти, лист кленовий,
З вітрами на волю,
Розкажи моїй родині
Та про мою долю.
Скажеш: кряче чорний ворон,
Щось недобре чує…
В полі дикім все літає,
Неволю віщує…